

MADDIE

O dvanáct týdnů dříve

Píšu: „Měla bych jít na terapii?“

Zdá se, že je to oblíbený vyhledávací dotaz. Informací je na to téma spousta. Stránky a stránky testů, které si můžete udělat, abyste se rozhodli, jestli se pro vás terapie hodí. A když ano, tak jaká? Jít k psychiatrovi, anebo k psychologovi? Jakou hlavní poruchou trpíte? Je toho tolik. Mohla bych tím strávit celou noc. Až Ian odjede, možná to udělám.

Ian se ke mně blíží, otevírá a zavírá šuplíky. „Nevidělas moji malou nabíječku na mobil?“ ptá se a mračí se přitom. „Tu cestovní?“

„Ne,“ odpovím a prsty mám na laptopu připravené, abych stačila přepnout na Facebook a schovat výsledky vyhledávání, kdyby popošel ještě blíž.

Odchází.

Zpátky do díla. Procházím si různé testy.

Některé jsou přímočaré. Zaškrtněte ano, nebo ne.

Trpíte úzkostí nebo strachem z mnoha věcí ve svém životě. No dobře, ano.

Bojíte se, že nad sebou ztrácíte kontrolu, přicházíte o rozum, nebo umíráte. To všechno!

Občas míváte pocit, že vaši mysl ovládá jiná osoba nebo bytost. Hmm, tak to ne. Ale zní to srandovně.

Jste přesvědčená, že je něco špatně na tom, jak vypadáte. Proti své vůli se musím tiše zasmát. Prokristapána! Měli by se na mě pořádně podívat.

Některé ty otázky jsou vyloženě bizarní.

Vadí vám:

- 1) Zpívat v karaoke baru střízlivá?**
- 2) Tančit sama ve slabě osvětleném nočním klubu?**
- 3) Volat někomu cizímu ze soukromí vlastní ložnice, když vás nikdo neposlouchá?**

Možná nejsem ani zdaleka tak ujetá, jak jsem si myslela. Rozhodně bych nešla střízlivá do karaoke baru.

Ian zase projde kolem a mumlá si: „Hodinky mám, telefon a pas taky...“ Pohlédne na mě, ale duchem je jinde, pohroužen v myšlenkách. Chci se na něj usmát, ale zarazím se. Příliš mě přitom bolí oko. Znova si připravím ruku nad laptop, jen pro případ, že by se přišel podívat, co dělám. Abych mohla rychle překliknout na Facebook a předvést mu video roztočilých poskakujících kůzlátek, které tam zrovna pověsila moje kamarádka.

A tady máme další otázku. **Skrýváte něco?**

Je to tak prosté. Tak přímé. Je to až s podivem. Jako by kdosi kdesi věděl, že myslím na něco, na co bych neměla.

Ian o mém plánu vyhledat pomoc nic netuší.

Neschválil by mi to. Prohlásil by: *Jsou to samí šarlatáni. A krom toho jsi v pohodě. Oba jsme v pohodě. Všechno je perfektní.*

Anebo by taky mohl říct to, co řekl přede dvěma týdny. Těsně předtím, než jsem se zranila.

„Jsi mrcha rozmazlená.“

DEN ZABÍJENÍ

Meadowlark bylo malé městečko hodinu a půl jízdy na jih od Kansas City. Dispečink pro tísňová volání se nacházel v klaustrifobické zadní místnůstce policejní stanice, přízemní cihlové stavbě, která se podobala veřejným záchodkům na dálničním odpočívadle. Bylo po desáté večer a Nick Cooper tam vysedával sám, když přišel ten hovor. „Tísňová linka, jak vám –,“ spustil rutinně do sluchátkového mikrofonu a otevíral si přitom pytlíček cukru do kávy. Doříct už nestačil.

Do zoufalého dětského jekotu šeptala nějaká žena. „Běž nahoru, broučku, prosím tě.“ Její hlas zněl naléhavě. „Prosím tě! Běž! Běž, a hned!“ A pak najednou vykřikla. „Panebože!“

„Jak vám mohu pomoci, paní?“ dožadoval se Nick. Vrhla se k počítači, až si přitom převrhl kávu. Prikázal si zachovat klid, ale vyděšený dětský křik ho neskutečně vyváděl z míry. Málem mu z něj zdřevěněly prsty. Na monitoru naskočila adresa. „Paní, prosím vás, mohla byste –“

„Pospěšte si!“ rozkřičela se. „Prosím vás, pomozte nám! Rychle!“ Po osmi vteřinách telefonátu ztratil Nick s domem na Lincoln Street 2240 kontakt. Volající žena zalapala po dechu a zoufale vykřikla: „Ne!“ Pak se ozval zvuk, který Nickovi

ANNIE WARD

připadal jako pád telefonu na podlahu. Linka umlkla. Pokusil se zavolat zpátky. Marně.

Rozeslal vysílačkou tísňový signál. „Možná loupež nebo domácí násilí v čísle 2240 na Lincoln Street,“ vychrlil ze sebe jedním dechem. „V domě žena a dítě. Žádné další informace. Hovor přerušen. Nelze obnovit spojení. Přepínám.“

Policistka Diana Vargová zareagovala obratem. „Dispečinku, tady 808. Jedu tam.“

Nick popadl telefon a přes rychlou volbu zavolal Barrymu Shippsovi. Ze dvou detektivů, kteří sloužili v Meadowlarku, bylo u Barryho pravděpodobnější, že se obratem ozve i mimo službu a bez vysílačky.

„Detektiv Shipps.“

„Tady dispečink,“ ohlásil se Nick. „Můžeš se připravit na případný výjezd do Lincolnovy 2240?“

„Nejen to,“ opáčil Shipps. „Zrovna tankuju u benzínky Casey's General kousek odtamtud.“ Za okamžik se ozval vysílačkou ze svého vozu. „Dispečinku, tady Shipps. Jsem na cestě.“

A vzápětí Nickovi do sluchátek zazněl Dianin hlas. „Odbočuju z Victory na Dvě stě dvacátou třetí. Už jsem skoro tam.“

„Rozumím, 808.“ Nickovi málem uklouzlo, ať na sebe dává pozor. Jen tak tak se zarazil. Když potkával Dianu ve městě, vždycky se přistihl, že si hvízdá Van Morrisonovu „Brown Eyed Girl“. Zhluboka se nadechl a složil si roztřesené ruce do klína.

K převážně bělošskému a dělnickému městečku Meadowlark patřilo i slušné množství starých farmářských rodin roztroušených po okolí. Bylo tam jedno hezké útulné místo k posezení – pivovar s hospodskou zahrádkou pojmenovaný U Vrávoravé vrány, který si uchoval dost venkovského půvabu, aby o slunečných víkendech přilákal spoustu lidí. Krom něj se v Meadowlarku nacházely jen dvě restaurace, kde se dalo k jídlu sednout – Kolo